

Якщо мама і тато мої друзі, то хто мої мама і тато?

ПОТРІБНА ІЄРАРХІЯ

В добре функціональній сімейній системі має бути присутньою ієрархія — кожен із членів сім'ї мусить мати своє місце і свій порядок — спочатку батьки, а потім діти. Тому що для здорового психологічного розвитку дитини, для задоволення базових потреб дитини необхідна надійна та безпечна прив'язаність, яка виникає між дорослими та дітьми (безпечна прив'язаність із Важливим Дорослим). Для дитини Надійний Дорослий (в більшості випадків це мама) — це основа відчуття безпеки, надійності, опори та подальшого здорового і гармонійного розвитку. Що ж відбувається, коли цих опор немає? Коли мама або тато — це такі собі “друзьки” тільки у дорослих тілах? Дитина не відчуває захищеності і безпеки, а далі відбувається наступне: дитина не має опор, не відчуває кордонів і дитину “несе” — в сімейній системі все плутається і відбувається хаос. Що відбувається в таких стосунках з дітьми? У них немає відчуття безпеки, бо “мама так ж як і я, вона не сильніша від мене, на кого я можу покластися?”

ДРУЖБА З ДІТЬМИ

Коли ж ми говоримо про дружбу між батьками та дітьми, то ієрархія зникає і залишаються дружні стосунки, котрі мають зовсім іншу функцію, аніж батьківство. Тому страждати від цієї “плутанини” будуть усі: діти і батьки. Діти не будуть слухатись батьків, а батьки не будуть відчувати власної асертивної, впевненої позиції у батьківстві.

Чому батьки так прагнуть залишатися своїм дітям друзями? Причинами цього можуть бути різні фактори:

- страх дорослішання і ірраціональні переконання у батьків (я не хочу бути дорослою і нудною тіткою у материнстві)
- проблеми в ідентифікації власної материнської позиції (складно усвідомлювати свою роль у стосунках з дітьми)
- програвання сценарію “аби не так як у моєму дитинстві” (коли у дитинстві мами її власна мама була авторитарною і гіперопікуючою)
- особиста інфантильність (материнство прийшло у життя жінки дуже рано, тому дитина не сприймається як дитина, а швидше як подруга або молодша сестра).

Будьмо дорослими!

Яку ще небезпеку несуть такі надто “дружні стосунки” у майбутньому? Діти можуть відчувати власну “силу” і ставати ніби старшими у стосунках. Як наслідок відбуватиметься парентифікація — коли дитина бере на себе відповідальність за життя батьків. Дитина ніби стверджує своєю поведінкою: «Я сильніший ніж мої друзі-батьки, я знаю, як краще». Але біль в тому, що діти не можуть бути дорослішими, ніж батьки. В майбутньому такі діти дуже страждають від почуття гіпервідповідальності перед іншими і відчуття тривоги. І тут є два кроки до нормалізації відносин: батькам розібратись зі своїм дорослішанням та відповідальністю перед дітьми, бо діти не можуть мати дітей (навіть коли вони у дорослому тілі), а дітям — повірити у своїх батьків і стати на своє “місце”.

Буває так, що за дружбою з дитиною прихована неусвідомлена потреба дорослої жінки завжди мати поруч з собою ту людину, котра буде слухати та підтримувати 24/7. Але це не завдання дитини. Такий тандем навпаки, руйнуватиме життя дитини. Відчуття кордонів, особиста впевнена батьківська позиція та авторитет дадуть можливість побудувати гармонійні та надійні батьківсько-дитячі стосунки.